

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 550/2017-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti DEMI VENTURA s. r. o., Rastislavice 255, zastúpenej advokátkou Mgr. Monikou Martonovou, Vajnorská 8/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 154/2016 z 22. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť DEMI VENTURA s. r. o. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti DEMI VENTURA s. r. o., Rastislavice 255 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 154/2016 z 22. marca 2017, ktorou žiada vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo sťažovateľa na spravodlivý proces priznané čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k.: 4Cdo 154/2016 zo dňa 22. 03. 2017 porušené boli.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k.: 4Cdo 154/2016 zo dňa 22. 03. 2017 zrušuje v celom rozsahu a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi jeho trovy konania v sume 374,02 EUR do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu (...).“

2. Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka bola ako žalobca účastníkom konania pred Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 157/2012, v ktorom sa domáhala proti Slovenskej republike – Ministerstvu financií Slovenskej republiky náhrady škody sumou 164 265,73 € s príslušenstvom z titulu zodpovednosti žalovaného štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Táto škoda vznikla obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] so sídlom v [REDAKOVANÉ] (ďalej len „právny predchodca sťažovateľky“) a pohľadávka na jej náhradu bola v priebehu konania postúpená sťažovateľke.

3. Daňové orgány vykonali u právneho predchodcu sťažovateľky daňovú kontrolu a za zdaňovacie obdobie mesiacov júl 2006 až december 2006, apríl 2007 a august 2007 rozhodnutiami znížili nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty. Na základe žalôb o preskúmanie zákonnosti týchto rozhodnutí správne súdy rozhodnutia zrušili a vec vrátili daňovým orgánom na ďalšie konanie. Tie následne za uvedené zdaňovacie obdobia nárok na nadmerný odpočet právnenému predchodcovi sťažovateľky priznali, nadmerný odpočet na základe rozhodnutí vydaných v roku 2009 postupne vrátili (11. marca 2009, 13. mája 2009 a 26. mája 2009) a za neoprávnené zadržiavanie finančných prostriedkov

(spolu vo výške 244 855,35 €) v roku 2010 priznali právnenému predchodcovi sťažovateľky sankčný úrok (spolu vo výške 65 924,80 €), ktorý mu bol vyplatený 6. mája 2010.

4. Žalovaná suma náhrady škody v konaní pred okresným súdom (164 265,73 €) už zohľadňovala pri svojom vyčíslení priznaný sankčný úrok; išlo o náhradu ďalšej škody, ktorá právnenému predchodcovi sťažovateľky mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nezákonnými a následne zrušenými rozhodnutiami daňových orgánov. Ako náhrada skutočnej škody boli uplatnené náklady právneho predchodcu sťažovateľky spojené s poskytovaním služieb daňového poradcu v uvedených daňových konaniach (8 298,67 €), advokáta v nadväzujúcich konaniach pred správnymi súdmi (77 352,76 €), zaplatené súdne poplatky (596,73 €), ako aj úroky zaplatené právnym predchodcom sťažovateľky za finančné výpomoci od rôznych subjektov za príslušné obdobie (78 017,52 €), ktorými právny predchodca sťažovateľky musel preklenúť nedostatok finančných prostriedkov v dôsledku zadržania značnej sumy daňovými orgánmi. Žalobou bol uplatnený aj ušlý zisk, ktorý bol vyčíslený sumou „s dolnou hranicou 5 345,09 €“ a bol tvorený ušlými úrokmi, ktoré by prirástli k jednotlivým sumám skutočnej škody, ak by tieto sumy nemuseli byť vynaložené. Právny predchodca sťažovateľky si k týmto sumám uplatnil i úrok z omeškania.

5. Okresný súd rozsudkom č. k. 14 C 157/2012-598 z 10. novembra 2014 žalobu zamietol. Dospel k záveru, že škoda, ktorá sťažovateľke vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami daňových orgánov, jej bola uhradená sankčnými úrokmi v sume 65 924,80 €. Vo vzťahu k nákladom vynaloženým na činnosť daňového poradcu okresný súd dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by boli v súvislosti s predmetným daňovým konaním takéto služby objednané a poskytované. Pokiaľ ide o náklady advokáta a súdne poplatky, tie patrili právnenému predchodcovi sťažovateľky v rozsahu, o ktorom o nich rozhodli v správnom súdnictve súdy v jednotlivých konaniach ako o ich náhrade, bez ohľadu na to, či advokátom boli riade uplatnené, či z akého dôvodu neboli priznané. Zaplatené úroky z poskytnutých finančných výpomocí nepovažoval okresný súd za škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s rozhodnutiami daňových orgánov, pretože nebolo preukázané, že právny predchodca sťažovateľa bol v takej finančnej situácii,

že by si ich musel nevyhnutne obstaráť. Vo vzťahu k uplatnenému ušlému zisku okresný súd konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala, že pri pravidelnom chode vecí by tento príjem nadobudla.

6. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, v ktorom poukázala na nesprávne skutkové zistenia okresného súdu, pokiaľ ide o nepreukázanie súvislosti vynaložených nákladov na daňové poradenstvo s príslušnými daňovými konaniami, ako aj vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade trov advokáta v správnom súdnictve, kde sa súd dostatočne nezaoberal dôvodmi ich nepriznania. Ďalej namietala, že oporu v obsahu spisu nemá ani skutkové zistenie, podľa ktorého finančné výpomoci právny predchodca sťažovateľky v rozhodnom čase nepotreboval, a ani záver o tom, že pri pravidelnom chode vecí by právny predchodca sťažovateľky nezískal príjem vo forme ušlého zisku.

7. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 16 Co 34/2015-690 z 31. marca 2016 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a s poukazom na § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) sa s odôvodnením rozsudku okresného súdu v celom rozsahu stotožnil.

8. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila odňatím možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f) OSP, ku ktorému došlo porušením práva na riadne odôvodnenie rozsudku, nepreskúmateľnosťou záverov rozsudku krajského súdu, ale aj nesprávnym právnym posúdením veci, a navrhla najvyššiemu súdu, aby vykonal dôkazy na preukázanie dôvodov dovolania, rozsudok okresného súdu i krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

9. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 154/2016 z 22. marca 2017 dovolanie odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12. apríla 2017.

10. Sťažovateľka sťažnosť predloženú ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 154/2016 z 22. marca 2017 odôvodnila tým, že jej dovolanie bolo najvyšším súdom odmietnuté napriek tomu, že boli splnené podmienky jeho meritórneho prejednaní. Najvyšší súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, je nepresvedčivé a nedáva odpovede na zásadné právne otázky, ktoré boli v dovolaní, ale už i v samotnej žalobe nastolené. Súdna ochrana bola sťažovateľke poskytnutá nespravodlivo a nedostatočne.

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

13. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Sťažovateľka namieta porušenie týchto svojich základných práv:

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. Ako vyplýva zo sťažnosti sťažovateľky, k porušeniu týchto jej základných práv malo dôjsť výlučne rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 154/2016 z 22. marca 2017, a to tým, že jej dovolanie bolo odmietnuté ako procesne neprípustné, hoci podľa jej názoru boli splnené všetky podmienky jeho meritórneho prejednávania, pričom najvyšší súd svoje rozhodnutie ani dostatočne neodôvodnil.

17. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 4 Cdo 154/2016 z 22. marca najprv konštatoval, že vzhľadom na podanie dovolania ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku jeho prípustnosť posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 OSP v znení účinnom do 1. júla 2016 (§ 470 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku). Pretože dovolanie smerovalo proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu a nemohlo byť prípustné podľa § 238 ods. 1 až 3 OSP, posudzoval jeho prípustnosť podľa § 237 OSP a zaoberal sa i sťažovateľkou tvrdenou vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP. V kontexte čl. 6 dohovoru najvyšší súd poukázal na vymedzenie odňatia možnosti konať pred súdom v súdnej praxi ako takého závadného procesného postupu súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jej procesných práv priznaných jej v občianskom súdnom konaní pre účel ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Ďalej vo vzťahu k argumentom sťažovateľky najvyšší súd uviedol:

«Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“) nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015 bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237nods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu neposkytuje žiadny podklad preto, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny dôvod, aby na preskúmvanú vec bola aplikovaná druhá veta.

V preskúmvanej veci preto dovolateľka nedôvodne namietala, že jej v dôsledku tvrdených nedostatkov odôvodnenia napadnutého rozsudku bola odňatá možnosť pred súdom konať.

Dovolateľka ako dovolací dôvod uvádzala tiež „inú vadu“ (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). V dovolaní namietaná „iná vada“ bola do 30. júna 2016 považovaná za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorý však prípustnosť dovolania

nezakladal (vid' viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd sa preto daným dovolacím dôvodom nemohol zaoberať, keďže tento dovolací dôvod bol uplatnený v procesne neprípustnom dovolaní.

Podaný mimoriadny opravný prostriedok dovolateľka nakoniec odôvodňovala aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), namietajúc jeho právny záver.

V dovolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania taktiež nezakladá (vid' tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa preto ani týmto dovolacím dôvodom nemohol zaoberať.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol.»

18. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

19. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku prípustnosti dovolania sťažovateľky a vysvetlil, ako dospel k záveru o nevyhnutnosti dovolanie odmietnuť. Odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

20. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

21. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

22. Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou

inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

23. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

24. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

25. Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

26. Ústavný súd nemá dôvod ani vo veci sťažovateľky odchýliť sa od ustálenej rozhodovacej praxe (tak ako ju ostatne popísal aj najvyšší súd), tobôž v situácii, keď sťažovateľka nepredkladá v tejto otázke vo svojej sťažnosti žiadnu argumentáciu. Z obsahu

sťažnosti vyplýva iba to, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci. Iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

27. Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľky, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Civilného sporového poriadku upravujúcich postup súdu v dovolacom konaní, ktorý by popieral ich účel a zmysel, nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľky a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o jej dovolaní. Preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

28. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017